Mâna dreaptă a hegemonului

On Ianuarie 12, 2010

Construiește-ți o personalitate foarte puternică pentru ca oamenii să se alinieze necondiționat convingerilor, idealurilor și acțiunilor tale, punându-te în ipostaza unui vultur ce își determină puii să privească soarele și cere ca ei să nu fie orbiți de lumina lui.

În fața lui Dionysios, comandantul corăbiilor Foceei, s-a prezentat un viteaz pe nume Dorieus. Dorieus era un luptător extraordinar ce putea să înfrunte patru sau chiar cinci soldați odată și să iasă învingător. Neînfricat, el se avânta mereu în lupta doar de dragul de a lupta. Era un luptător de temut. Însa nu avea aptitudini de lider. Prefera mai degrabă să slujească un comandant puternic decât să conducă el însuși o armată. De aceea a insistat să fie primit în serviciul lui Dionysios pentru a lupta împotriva perșilor.

Dionysios l-a întrebat:

- De ce te oferi să-mi slujești mie, un amărât de comandant, care nici măcar o brățară de aur nu are pe mână, care luptă doar pentru gloria orașului său și pentru propria lui glorie?

Dorieus, știa că Dionysios era un bărbat aprig și sever, care își forța adesea echipajul să vâslească până la epuizare și care, hipnotizat de propria ambiție, era gata să lupte până la ultimul soldat. I-a spus:

- Dacă îți cer să mă primești în echipajul tău, o fac doar pentru a-mi respecta principiile de luptător. Cu plată sau fără plată, prefer mai degrabă să lupt pe o corabie cu vâslași ce se supun ordinelor comandantului lor, decât pe una al cărei echipaj își alege sau își gonește comandantul după cum bate vântul. Cred că tu ești singurul comandant potrivit într-o luptă navală cu perșii.

Leadership: Ești sincer în formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță, dar care primește susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realități dificile prevăzute într-o chestiune de fond?

Dorieus, cel mai iscusit și mai de temut luptător de la acea vreme, a fost în măsură să prevadă de partea cui va fi victoria și de partea cui înfrângerea în bătălia cu perșii. El și-a dat seama imediat că Dionysios era un om foarte ambițios din fire, care știa cum să folosească forța echipajului său unit și știa cum să se angajeze într-o luptă. Nu ar fi încercat nicidecum să i se alăture dacă ar fi fost un om șovăielnic, fără tărie de caracter și hotărâre de fier și, mai ales, daca nu ar fi avut o minte luminată.

Poți să "împingi" întreaga forță a oamenilor spre careul leadershipului tău? Invincibilitatea unui echipaj depinde de comandant, vulnerabilitatea lui tot de el. Dionysios, la rândul lui, era un conducător atât de viteaz încât și-ar fi dat viața pentru oricare dintre oamenii săi, chiar dacă era foarte server cu ei și de foarte multe ori îi forța să muncească până îi lăsau puterile.

Era genul de conducător care nu le spune niciodată oamenilor: *„ Nădăjduiesc să câștig această bătălie "*, ci pe un ton de siguranță nestrămutată: *„ Vom câștiga această bătălie "*. Atât de sigur era de victorie, de abilitățile sale de conducător, încât inspira tuturor curaj și încredere, inspira acea forță impresionantă de care au oamenii mare nevoie pentru a se considera de neînvinși.

Formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță primește de obicei susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realități dificile prevăzute într-o chestiune de fond: ceea ce îți aparține ca și responsabilitate, comportament, conținut sau idee, nu trebuie să devină obiectul de negociere a celorlalți.

Leadership: Îți găsești recunoașterea care te face să te simți complet și superior exprimându-ți drastic convingerea că ceea ce se poate întâmpla cu tine este în mod univoc îndreptat spre asigurarea condițiilor pentru atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporționale cu atacul"?

Nu de numărul oamenilor depinde soarta unei bătălii, ci de calitățile lor. Oamenii cu adevărat puternici vor să iasă întotdeauna învingători sau să facă parte din tagma învingătorilor. Dorieus era un astfel de om. Vroia să lupte împotriva perșilor – dușmanii săi cei mai vechi, dar avea nevoie de o forță conducătoare.

Așa că s-a aliat lui Dionysios, devenind imediat mâna lui dreaptă. Împreună au luat parte la mai multe bătălii, acționând mereu în tandem. Dionysios era un extraordinar navigator, un excelent căpitan, era forța motrice care furniza energiile necesare pentru reușită, dar nicidecum un luptător fantastic ca Dorieus. La rândul său, Dorieus, prin calitățile sale excepționale de luptător, era stâlpul de rezistență al lui Dionysios, temelia solidă, oferindu-i un motiv în plus de siguranță în luptele cu perșii, ajutându-l să dăinuie și să învingă.

Niciun conducător, oricât de iscusit ar fi, oricât de curajos și de bine organizat ar fi, nu-și va putea duce la îndeplinire planurile dacă nu va avea lângă el un om de bază, o mână dreaptă de nădejde, care să intervină atunci când situația se agravează, care să-i completeze lipsurile și care să-i adauge valoare.

Prin urmare, cel ce dorește să se ridice mai mult deasupra oamenilor și să-și atingă scopurile va fi nevoit să își caute o mână dreaptă care să-l urmeze de bunăvoie și care să fie mereu lângă el, mai ales când merge pe căi bătătorite.

În negociere, atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporționale cu atacul" înseamnă să stabilești de la bun început toate detaliile unei afilieri benevole, dar astfel încât să fii perceput de cei ce te vor urma drept "Omul Rău" în cazul unei nesupuneri totale.

Concluzie: Totdeauna un lider trebuie să desemneze un adjunct sau un înlocuitor pentru situațiile în care temporar lipsește sau se află în incapacitatea de a-și exercita atribuțiile (în prezent există această cerință precizată în diferite reglementări și legi).

Acest înlocuitor trebuie astfel ales încât să continue strategia sau politica liderului, dar în același timp amândoi trebuie să aibă interese convergente. Dacă apar divergențe între ei, acestea vor produce destabilizarea echipei și alterarea coeziunii lor.

Prin urmare un conducător are absolută nevoie de „o mână dreaptă" și în nici într-un caz de „un picior stâng" care sa-i pună bețe în roate.

* Notă: Mika Waltari - *Etruscul* , editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-dreapta-a-hegemonului.html